

# 1

Sharon schuift haar zonnebril omhoog en kijkt op haar mobiele telefoon. Nog maar een uurtje te gaan, dan zit haar werkdag erop. Het is nog steeds enorm druk op het strand in Zoutelande, waar alle strandhuisjes al wekenlang bezet zijn. Het is begin augustus, drie weken na het begin van de zomervakantie in het zuiden van het land. Aan de waterkant probeert een man, heel rustig, zijn pup te verleiden om het zeewater in te gaan, maar het beestje trapt er niet in. Met haar kopje scheef gaat ze tussen het zeewier en de schelpen in zitten alsof ze zeggen wil: je doet maar.

Sharon kijkt ernaar uit om straks de golven in te duiken. Net zoals bijna iedereen, die op het strand zit, doet. Sharon benijdt hen. Meestal staat op dit strand wel een verkoelende wind vanaf de Noordzee, maar vandaag staat er geen zuchtje en is het ongekend warm. Zelfs de zeiljachtjes voor de kust komen maar met moeite vooruit, of varen op de motor voorbij.

Kinderen bouwen aan de waterkant kastelen met slotgrachten van zand. Oudere kinderen houden zwemwedstrijden of gooien over met een bal. Sharon let vooral goed op of de opblaasbare strandballen niet afdrijven. Zwemmers die erachteraan gaan komen, sneller dan ze verwachten, terecht in de stroming, die hier soms onverwacht sterk is. Zelfs goede zwemmers,

overschatten hun zwemkunst wel eens. Het is haar taak, en die van haar collega's, om vanaf de strandpost en de waterkant toezicht te houden op iedereen in het water. De man met de zwarte pup loopt terug naar zijn strandhuisje. Meeuwen vliegen krijsend over haar heen en landen op de paalhoofden waar ze, alsof het is afgesproken, op een rijtje gaan zitten.

‘Weet je het al, Sharon?’

Ze draait zich om naar haar collega. Marcel is lang en knap met dik, donker haar en doet al sinds het begin van het seizoen zijn best om haar mee uit te nemen, maar ze is niet geïnteresseerd. ‘Aardig van je, maar ik heb zaterdag al een afspraak.’

Wijdbeens komt hij voor haar staan. ‘O, is dat zo? Waar ga je dan naartoe?’

Sharon probeert iets te bedenken om te zeggen. Ze vindt hem intimiderend. ‘Dat gaat je niets aan.’ Ze glimlacht er verontschuldigend bij.

‘Je breekt mijn hart,’ klaagt Marcel teatraal en sist: ‘Reken er maar op dat ik je in de gaten houd.’

Er valt een erg ongemakkelijke stilte.

Ze hapt naar lucht. De raderen in haar hoofd draaien op volle snelheid. ‘Ik wil dat je ophoudt met mij te belagen en te bedreigen anders maak ik er werk van, Marcel. Liever wil ik dat voorkomen.’

‘Liever wil ik dat voorkomen,’ praat hij haar na. ‘Je doet maar wat je niet laten kan, hooghartige bitch! Je

kan helemaal niets bewijzen.’ Hij draait zich om en loopt weg.

Sharon scant de waterkant en zwaait naar de vader, die met zijn peuterzoon aan zijn hand naar de vloedlijn loopt. Het jongetje van drie jaar trapte eerder die week in een stuk glas, waarna zij in de strandpost zijn voetje heeft schoongemaakt en verbonden. ‘Hoe is het met Toby?’ roept ze.

De vader steekt zijn duim omhoog. ‘Het gaat prima. Hij loopt weer als een kieviet!’

Het kleine jongetje komt over het warme zand naar haar toe rennen om zijn voet aan haar laten zien. ‘Nu mag ik weer semmen,’ zegt hij.

‘Fijn dat je weer kan zwemmen,’ glimlacht ze. ‘Pas je goed op?’

Toby knikt heftig.

Sharon kent alweer heel wat badgasten. Eigenaren van een strandhuisje en mensen die in de buurt wonen, komen elke dag wel een paar uur naar het strand. Door haar hartelijke houding en een praatje met iedereen komen de mensen regelmatig even naar haar toe. Hoewel ze zich daarvan helemaal niet bewust is, trekt ze sowieso de aandacht van de jongens en mannen op het strand. Ze is een bijzonder knap meisje, sportief en populair, met een grote schare vrienden en vriendinnen. Toch heeft ze nog geen vaste vriend, zoals veel van haar vriendinnen van wie sommigen al samenwonen. Ze

maakt zich er niet druk om, ze wordt nu eenmaal niet zo snel verliefd.

Haar ogen glijden langs de mensen in het water en langs de waterlijn. Een paar meter verderop ziet ze Marcel staan praten met twee tienermeisjes, die erg van hem onder de indruk lijken. Bijna zou ze hen voor hem willen waarschuwen. Hij heeft sluwe trekken en is heel doortrapt, toch doet hij zijn werk goed.

Wanneer Sharon klaar is met haar werk, neemt ze een frisse duik en ploft ze naast haar vriendin Suus op de hoek van haar badlaken om op te drogen en bij te kletsen. Ze heeft kort, blond haar, lichtbruine ogen en een gezicht vol sproeten. Vanaf de kleuterschool zijn ze al vriendinnen en onafscheidelijk. Ze zaten naast elkaar op de basisschool en Scheldemond, waar ze tegelijk hun havodiploma behaalden. En nu zitten ze allebei op de hogeschool. Suus heeft een vakantiebaan bij een makelaarskantoor op de boulevard in Vlissingen. Ze is heel rustig en serieus en trekt niet zo vaak de aandacht van jongens. Haar ietwat mollige figuur leent zich ook niet zo voor strakke T-shirts en jeans.

‘Wat was dat nou net met die Marcel? Zat hij zich wéér aan je op te dringen?’

‘Hij wil per sé dat ik met hem uitga, maar ik kan die gast niet luchten of zien. Net beet hij me toe dat hij me in de gaten houdt. Ik vind hem nu écht vervelend worden. Intimiderend zelfs.’

‘Als je bang van hem bent dan moet je dat melden bij je baas.’ Suus schuift haar zonnebril in haar haren.

‘Nee joh! Hou er maar over op,’ wuift Sharon haar woorden weg. ‘Ik kan hem wel aan.’

‘Is er trouwens een nieuwe in jullie team?’ Suus knijpt haar oogleden samen tot spleetjes en doet pogingen om om Sharon heen te kijken.

Ze schiet in de lach. ‘Jij ziet ook alles. We hebben inderdaad een nieuwe baas gekregen. Vrijdag is Seb begonnen als strandbeheerder. Donderdag was het afscheid van Walter. Ik zal hem gaan missen.’

‘Misschien moet ik ook maar strandwacht worden, als je die Seb bekijkt, toch?’ Suus trekt een wenkbrauw op.

‘Ik heb geen idee. Ik heb hem nog maar amper gesproken. Maar ik kan me wel voorstellen dat hij een enorme trekpleister wordt en dat er ladingen vrouwen met pijntjes en vragen de strandpost gaan bezoeken.’ Ze kijkt ook naar de breedgeschouderde man met de donkere krullen die met grote stappen naar een opstootje aan de waterkant loopt. ‘Het lijkt wel alsof er iets is aangespoeld.’ Ze staat op en loopt er naartoe met Suus in haar kielzog.

Seb zit op zijn hurken en legt de jongens, en de inmiddels toegestroomde andere omstanders, uit dat dit een conger is. ‘Een zeepaling, die behoort tot de grootste palingsoorten op de wereld.’

‘Hoe lang kan hij worden, meneer?’ vraagt een jongen met rood haar en een verbrande neus beleefd.

‘Wel een meter of drie.’

‘Wow! Dan is dit nog maar een jonkie.’

‘Blijf jij erbij, Sharon?’ vraagt hij en trekt zijn linker wenkbrauw omhoog. ‘Dan haal ik een plastic zak.’

Zodra Seb het dode dier heeft opgeruimd loopt Sharon de strandpost binnen. Het is er bijna net zo drukkend warm als buiten. De hittegolf duurt nu al een week en valt de Zeeuwen en heel Nederland zwaar, vooral ‘s nachts. De staande ventilator, die op het aanrecht staat, maakt veel kabaal maar doet bitter weinig tegen de hitte. Het apparaat verplaatst alleen de warme lucht maar in de kleine ruimte. Ze pakt een glas uit het keukenkastje van het eenvoudige, witte keukenblok en loopt naar de koelkast, waar een glazen kan in staat met ijskoud water. Ze vult het glas en neemt gulzig een paar grote slokken. Direct vult ze de kan weer bij. De meeste collega’s denken er inmiddels wel aan om de kan bij te vullen, dat was de eerste week wel anders. Het papier op de deur heeft dus effect.

Met haar tas over haar schouder loopt ze naar Suus. ‘Ik ga er vandoor. Dan kan ik nog even snel bij mijn ouders douchen voordat we gaan eten.’

Tien minuten later staat ze aan de andere kant van de duinen en fietst ze langs weilanden, vol met koeien en schapen, naar Dishoek. Ze trapt flink door. Boven haar

ruisen de bladeren zacht in de wind. Ze geniet van de rust en het groen om haar heen. Ze houdt van het platteland en van de ruimte en voelt zich een echte Zeeuwse, al is ze dat niet van geboorte. Ze was nog maar een paar weken oud toen ze van Noord-Holland naar Zeeland verhuisden.

Haar ouders, Fred en Mies Kesteloo, wonen aan de rand van het kleine dorp tussen Zoutelande en Vlissingen. Dishoek telt maar net iets meer dan tweehonderd inwoners en in de zomer ladingen toeristen. Aan de overkant van de straat doemt het twee verdiepingen tellende witte boerderijtje op, beschermt door eucalyptusbomen. Op het erf staat de blauwe Renault van haar oudste broer Sjoerd al geparkeerd.

Hij doet de voordeur voor haar open als ze slappend in het grind van haar fiets springt.

‘Stond je op wacht?’ vraagt ze, licht hijgend van het fietsen in de verstikkende warmte.

Hij is een lange man van bijna negenentwintig, met donkerbruin haar en groene ogen. ‘Wat ben je al bruin, zusje. Vergeet je niet om je huid goed te beschermen?’ merkt hij op. ‘Bij mij in de praktijk zie ik genoeg gevolgen van te veel zon...’

‘Nogal wiesdes dat ik bruin ben. Ik loop de hele dag op het strand. Daar kan ik niets aan veranderen. Maar natuurlijk smeer ik me goed in,’ antwoordt Sharon

terwijl ze haar fiets op slot zet en over de drempel stapte.

‘Ben ik de laatste?’

‘Nee, Ricardo is er ook nog niet – hij brengt iemand mee zei ma - en Ramon en Mo zitten nog in Turkije. Mo zal ook wel genieten.’ Hij doet zijn stem en gebaren na.

‘Doe niet zo flauw, Sjoerd. Mo is een schat.’

‘Dat is hij zeker,’ beaamt hij breed lachend. ‘Ramon had geen betere man kunnen vinden.’

‘Je hebt hem op een presenteerblaadje aangereikt,’ antwoordt Sharon, daarmee doelend op het feit dat Mohammed de Boer praktijkondersteuner is in zijn huisartsenpraktijk.

‘We zitten buiten. Wat wil jij drinken?’

‘Ik ga eerst snel douchen om het zand en zout van me af te spoelen.’ Ze zet haar voet al op de onderste trede van de trap. ‘Daarna zou een ijskoud, zoet wit wijntje heerlijk zijn.’